

Chương 1

Lệ dừng xe trước khách sạn Excelsior và vòng lối bên hông ra bãi đậu xe phía sau. Nàng nhìn trong kính chiếu hậu. Không có xe nào theo sau và không bóng một người Á Châu nào lảng vảng gần đó. Nàng ngồi một lúc, sửa lại mái tóc và bôi thêm chút son môi. Để Hoán đợi thêm một chút càng làm anh chàng háo hức thêm. Và thêm muốn nàng nhiều hơn. Lệ có thể hình dung thấy rõ bộ mặt Hoán, những bước chân dài của chàng đi lại trong căn phòng nhỏ của khách sạn, bồn chồn nhìn đồng hồ tay. Hoán sẽ tự hỏi tại sao nàng đến muộn? Có gì ngăn trở nàng không đến được. Nhưng vẫn hy vọng nàng đến vì nàng chưa gọi chàng bằng điện thoại cầm tay. Lệ đã dặn nếu nàng không đến sẽ gọi báo bằng điện thoại trên xe. Nàng cười thầm. Người tình nhân trẻ hơn nàng 14 tuổi không hề ngờ nàng sẽ không bao giờ gọi nếu quả thực nàng bị kẹt chuyện và không đến. Để cho anh chàng tức tối và khổ sở nhưng vẫn không dám trách móc sẽ càng làm Hoán mê mết hơn! Lệ lắc đầu, đàn ông quả thật đàn độn. Lệ tự nghĩ và rắc thêm chút nước hoa Obsession vào sau gáy, nàng mở cửa xe đi theo ngã sau vào khách sạn.

Hoán làm việc tại một văn phòng bảo hiểm cách chỗ nàng làm một góc đường. Nàng gặp chàng trong tiệm bánh cuốn trên đường Bolsa và để ý đến Hoán ngay. Khuôn mặt dài và trắng trẻo, còn vẻ học trò của Hoán, cùng với thân mình nở nang và dáng cao của chàng đã bắt mắt Lệ khi Hoán và mấy người bạn trai vào ngồi sát bàn bên cạnh của nàng. Lệ đã lắng nghe những câu nói chuyện của họ và giọng nói mạnh mẽ, tiếng cười vui của Hoán đã làm nàng không rời mắt. Nàng ước chừng Hoán mới 24, 25, lứa tuổi mới bắt đầu trưởng thành nhưng chưa biết mùi đời nhiều. Nàng mỉm cười. Lứa tuổi này của người đàn ông như một trái táo vừa chín tới. Và Lệ có quyết định ngay. Nàng muốn cắn vào trái táo ngon ngọt trước mặt, ngẫu nhiên lấy những đòn tan của cuộc đời, những mát lịm của tuổi trẻ, tận

hưởng cho hết những thanh xuân của nỗi sống, không để rơi rụng một chút phí phạm nào để sau này phải tiếc nuối. Tại sao nàng còn phải đắn đo dè dặt? Ước muốn có người tình trẻ tuổi, để thay thế người chồng đã bắt đầu luống tuổi và thân thể đã bắt đầu bạc nhược bao lâu nay chột nỏ bùng và bao trùm lấy nàng như cơn sóng thần đổ ập xuống. Lệ thấy ghen trong họng như sặc sụa với ngụm nước mới uống và nàng đứng dậy đi ngang bàn Hoán để ra quầy trả tiền.

Chiếc ví Lệ đang cầm bỗng rụng tuột khỏi tay nàng và rơi đúng vào chân Hoán. Nàng đứng yên mỉm cười chờ đợi. Hoán cúi xuống nhặt chiếc ví và đứng lên trao cho nàng. Lệ nhìn thẳng vào mắt Hoán và nàng khoan khoái ghi nhận tất cả những bối rối và sững sờ của Hoán. Chàng chắc hẳn chưa bao giờ được đứng sát một người đàn bà với thân hình nóng bỏng và gợi cảm như của nàng. Lệ cười và chớp mắt cảm ơn. Nụ cười và ánh mắt nàng chỉ dành để dùng vào những trường hợp đặc biệt nhất, cần thiết nhất và chưa bao giờ thất bại cho bất cứ một người đàn ông nào nàng đã để tâm đến. Hoán lắp bắp vài câu vô nghĩa ngăn người nhìn theo Lệ. Những người bạn trai khác cũng im bật. Lệ ra khỏi tiệm ăn không nhìn lại nhưng nàng biết mọi sự sẽ theo đúng ý nàng muốn.

Ba ngày sau, Lệ ghé văn phòng bảo hiểm của Hoán. Nàng đã ngồi trong xe đợi khi Hoán và các người bạn chàng ra khỏi tiệm ăn và để ý đến chiếc xe có đề tên hãng bảo hiểm và số điện thoại ngay trên xe của chàng. Chỗ Hoán làm gần văn phòng về đầu tư của nàng. Còn gì tiện bằng! Lệ đến để đổi bảo hiểm cho chiếc xe và Hoán hờ hờ như người bắt được vàng. Nàng ngồi yên mặc cho Hoán nói và chỉ mỉm cười để khuyến khích. Và tất cả đã diễn tiến như nàng tiên liệu khi Hoán sau cùng thu hết can đảm mời nàng đi ăn trưa.

* *

Lệ vào thang máy và bấm lên lầu thứ tám. Phòng 826. Hoán đã gọi báo cho nàng biết số phòng chàng

đã muốn. Trong tiệm ăn Hoán mời nàng buổi trưa hôm đó, Lệ đã không cần phải nói nhiều. Ánh mắt Hoán dán chặt vào chỗ hở ở ngực của chiếc áo nàng mặc đã làm những câu chuyện vô thường vô phạt về trời mưa trời nắng trở thành vô nghĩa. Những thèm muốn không được dấu diếm, những cọ xát của đôi chân dưới bàn đã làm nàng nóng hừng hực. Nhưng Lệ không muốn đi những bước quá nhanh. Nàng muốn Hoán trở thành người tình nhân không phải lâu dài nhưng cũng ít nhất được một khoảng thời gian nào đó, không phải chỉ một lần qua đường. Và Lệ đã hẹn lại với Hoán một ngày khác. Chàng thanh niên thua nàng 14 tuổi này đã bị nàng mê hoặc, như một chú ngựa non bị xô mũi, nhưng cũng cần vỗ về và dẫn dắt, chỉ bảo đường đi nước bước. Lệ đã dặn dò về khách sạn Hoán cần đặt phòng trước cho buổi trưa tuần lễ sau đó, về chỗ đậu xe, về việc tránh những người Á Châu, hãy cứ coi tất cả những người da vàng trong vùng quận Cam này đều có thể là người Việt Nam làm chuyện và bép xép, để ý đến, về việc đòi phòng ở góc cuối của hành lang, tránh xa thang máy và ít nhất từ lâu thứ năm trở lên. Nàng dặn chàng gọi room service mang đồ ăn, nước uống lên phòng trước, đừng để đến lúc gay cần lại bị bồi gõ cửa phá đám. Những chi tiết nhỏ nhặt nhưng cần thiết để buổi trưa hôm đó trở thành hoàn hảo. Không thể để mọi việc theo tình cờ được. Mọi sự cần phải sắp đặt theo chương trình, giờ giấc và sửa soạn kỹ lưỡng để diễn tiến trôi chảy, tránh những bất ngờ, nếu không phải là tai hại, cũng làm giảm đi nhiều những hoan lạc nàng muốn tận hưởng.

Lệ cảm thấy một niềm kích thích lạ thường và một tò mò đến cực điểm, như một háo hức của khai phá mới, một tìm thấy không ngờ của đời sống, tung bồng, tươi mát và ngộ nghĩnh như một trò chơi lạ, hấp dẫn và sung sướng như có người cho một con búp bê trưng bày sau cửa kính quầy hàng, thèm muốn từ biết bao ngày trước, đi qua lại hàng bao lần nhưng không có tiền mua. Vì nàng đã có nhiều người tình nhưng chưa bao giờ với một chàng thanh niên

nhỏ hơn nàng 14 tuổi, một người mới lớn nhưng có lẽ cũng chưa trưởng thành đủ, như người chập chững vào cuộc đời, cần đến bàn tay nâng đỡ của một người chị, một người mẹ. Lệ bật cười thành tiếng. Như một người mẹ! Nàng tự rủa thầm mình. Nhưng ý nghĩ so sánh càng làm nàng kích động thêm, cảm giác này lạ quá, nàng muốn từ từ gặm nhấm để ý thức về cuộc tình mới thấm từng làn da thô thịt, phủ vây và bao trùm lấy nàng, trong từng bước dài của nàng, tiến về phía cuối hành lang và đếm từng số một để sau cùng ngừng lại trước cửa phòng 826.

Lệ gõ nhẹ ba tiếng vào cánh cửa, như dấu hiệu nàng đã dọn trước cho Hoán. Cánh cửa mở toang và Hoán hiện ra trước mặt nàng, mắt mở lớn, hơi thở nhanh và gấp rút. Lệ mỉm cười. Nàng quay người treo tấm bảng dừng quấy rầy gài vào cửa đấm phòng bên ngoài và khoá chặt cửa. Hoán vẫn đứng đó, chôn chân và ngây người như không biết phải nói gì, phải làm gì. Lệ nheo mắt nhìn Hoán và tiếp tục không nói tiếng nào, nàng ôm lấy cổ Hoán, hôn nụ hôn nóng bỏng nhất để thấy người Hoán như mềm đi. Nhưng phản ứng của Hoán sau đó thay đổi ngay, như nàng đã tiên liệu và mong ước. Vì Hoán chợt biến thành con mãnh hổ dữ dội, gầm gừ và cào cào, hung hãn như đói khát đã bao ngày. Chàng bế thốc nàng lên, ném nàng xuống chiếc giường dày cộm sát bên. Lệ mở mắt chờ đợi và mỉm cười để thấy Hoán phủ chụp cả thân hình chàng xuống nàng như cơn giông bão đổ ập đến, ào ạt tiến vào đất liền trong một ngày biến động, chiếm đoạt hoàn toàn những cảm xúc, như không còn chút nào nướn tiếc, thương hại, để chỉ còn tất cả là những bản năng, đơn thuần và giản dị. Như người ngựa cổ dài để uống trọn lấy cuộc đời, không suy tính và không bao giờ hối hận.

* *

Tuyển bước vào văn phòng của vợ và chàng hất hàm hỏi cô thư ký ngồi phía ngoài:

- Nhà tôi đâu em?
- Bà đi ra ngoài ăn trưa rồi ạ!

Tuyển lắc đầu chán nản. Chàng có việc phải lái xe suốt từ trên Los Angeles xuống Westminster. Tưởng ghé ngang văn phòng Lệ để rủ nàng đi ăn nhưng lại hụt. Chỉ vì tội quên không charge lại chiếc điện thoại cầm tay. Tuyển ngăm nhìn cô thư ký. Con bé có chiếc răng khểnh xinh tẹo! Chẳng lẽ lại rủ nó ra ăn trưa!

Chàng vuốt lại mấy sợi tóc lơ thơ trên chiếc đầu đã hói vào gần nửa đỉnh. Lệ chắc cả tiếng nữa mới về. Chàng vất tập hồ sơ trên bàn:

- Em đưa lại khi nào bà về. Tôi muốn bà xem lại rồi gọi cho tôi ngay.